

מ"ת (תל אביב) 33346-12-15 - מדינת ישראל נ' מ מ מ

מ"ת (תל-אביב-יפו) 33346-12-15 - מדינת ישראל נ' מ מ מ שלום תל-אביב-יפו

מ"ת (תל-אביב-יפו) 33346-12-15

מ"ת (תל-אביב-יפו) 33331-12-15

מדינת ישראל

נ ג ד

מ מ (עציר)

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

[24.12.2015]

בפני כב' השופטת נעה תבור

ב"כ המבקשת - עו"ד צוריאל שגב

ב"כ המשיב - עו"ד שי אדרי

החלטה

כתב האישום מייחס למשיב עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת-זוג ואיומים. בעניינו של המשיב התקבלה חו"ד פסיכיאטרית ממנה עולה כי המשיב אינו כשיר לעמוד לדין ולא יכול היה להבחין בין מותר לאסור בית ביצוע העבירה. הסנגור עתר לראשית לזיכויו של המשיב, אולם הבהיר, כי אין בכוונתו לנהל ההליך לפי הזכויות הקבועות בסעי' 170 לחסד"פ ועיקרן של הטענות מופנות לצורך קיומן של ראיות לכאורה והחלטה בדבר אופן סיום ההליכים. הסנגור הסכים, כי הדין יערך בפני מותב זה ולא בהליך העיקרי. עיינתי בתיק החקירה. בחומר הראיות הודעות המשיב והמתלוננת. מהודעות השניים עולה, כי באירוע הייתה אלימות הדדית. אינני נדרשת לשאלה מה היא סיבת האלימות ומי התחיל. עולה בבירור מהחומר כי חילופי המהלומות היה הדדי. גם העוצמה דומה והתוצאות הגופניות דומות על כל אחד מהצדדים. קיימות ראיות לכאורה ככל שהדברים נדרשים ברמה הפורמאלית. עם זאת, לא ניתן להתעלם מההבדלים בגישת המאשימה כלפי המשיב וכלפי המתלוננת. לא הובהר מדוע ננקטו הליכים שונים כלפי האחד ולא כלפי השנייה. חומר החקירה אינו מספק מענה מניח את הדעת לשאלה זו וגם מדברי ב"כ המאשימה, לא נמצא מענה של ממש. ב"כ המבקשת ציין, כי הטיפול עדיין לא תם, כך שלא התקבלה החלטה פורמאלית בעניינה של המתלוננת והגשת כתב אישום בעניינה. מדובר בהיקף מצומצם מאוד של חומר חקירה. לא ניתן לפגוע בזכויותיו של המשיב בנקודת זמן הנוכחית שבה נמצאים, תוך שעניינה של המתלוננת תלוי ועומד. השאלה אם יוגש כתב אישום אם לאו, לא תוכל לשנות בכל מקרה את ההבדל בין הליך המעצר שננקט בעניינו של המשיב לבדו.

אני ערה להחלטות סותרות בשאלת משך האשפוז המריבי במותבים שונים בבתי-משפט מחוזיים ברחבי הארץ. ישנם מותבים הסבורים, כי מדובר בשיקול דעת המסור לביהמ"ש, כך למשל פסה"ד של כב' השופטת ויינשטיין בביהמ"ש המחוזי בחיפה. מותבים אחרים סבורים כי קביעת משך האשפוז נקבע באופן אוטומטי עפ"י העונש הקבוע לצד העבירה בחוק, כך למשל פסה"ד של כב' השופטת בן-אור בביהמ"ש המחוזי בירושלים. לכל אחד מפסקי דין אלו מצדדים בבתי משפט שונים ברחבי הארץ.

ביהמ"ש העליון נמנע מלקבוע הלכה בשאלה זו לאור עמדת המדינה ממנה עלה, כי צפוי תיקון חקירה בעת הקרובה. את עמדתי במחלוקת זו הבעתי בשורה ארוכה של החלטות קודמות. לדעתי, לביהמ"ש שיקול דעת בקביעת משך האשפוז המירבי. שימוש בשיקול הדעת יעשה מקום שקיים חוסר הלימה בין העבירות המיוחסות בכתב האישום, נסיבותיהן, לבין עונש המאסר הקבוע לצד הסעיף בחוק. המקרה שבפני מזמן נסיבות מיוחדות מסוג זה. לא אוכל להתעלם מהבדלי הגישה הבולטים בין המשיב, לבין המתלוננת. הנסיבות המפורטות בחומר החקירה, משוות לאירוע בכתב האישום נופך שונה מזה הנראה מקריאת כתב האישום כעומד בפני עצמו.

מחוזה"ד הפסיכיאטרית עולה, כי מצבו הנפשי של המשיב כיום אינו מאפשר לו להבחין בין טוב לרע, וכי הוא זקוק לטיפול בתנאי אשפוז. קיימת מסוכנות העולה מעובדות כתב האישום ומהראיות שהוצגו בפניי, וכן מחוזה"ד. אלו מצדיקים אשפוז של המשיב. הנסיבות והאפליה בין המשיב, לבין המתלוננת יבואו לידי ביטוי בקציבת משך האשפוז המירבי קצר מעונש המאסר הקבוע לצד סעיף העבירה בחוק.

הצדדים מסכימים בעניין הפסקת ההליכים ומסכימים, כי צעד זה יעשה בפניי ולא בתיק העיקרי.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיב אינו כשיר כיום לעמוד לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשם יופסקו;
2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבו מצריך אשפוז;
3. תקופת האשפוז המירבית תהיה 6 חודשים.
4. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית, על מועד הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית. ככל שהוועדה תחליט על שחרור או חופשות כאמור בסעיף 28(ד) לחוק, תודיע לעו"ד מיטל סטי ממפלג תביעות ת"א.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

ניתנה והודעה היום י"ב טבת תשע"ו, 24/12/2015 במעמד הנוכחים.

נעה תבור, שופטת